

РЕШЕНИЕ

№ 2079

гр. София, 16.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 12.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **379** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 26, ал.4 от Закона за гарантиране на вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя /ЗГВРСНР/.
Образувано е по жалба на П. С. Й. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Разпореждане No 4506-40-402/27.12.2019 г. на Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към НОИ. С жалбата се прави искане да се отмени разпореждането.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен се явява лично и заедно с процесуален представител, моли съда да уважи предявената жалба по съображенията, изложени в нея.

Ответникът– Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към НОИ, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата, като прави искане да бъде оставена без уважение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

От фактическа страна.

Със заявление– декларация за отпускане на гарантирано вземане вх. No 4502-21-941/12.12.2019 г., П. Й. е направил искане до Директора на ТП на НОИ С. град да му бъде отпуснато гарантирано вземане по ЗГВРСНР. Жалбоподателят е декларирал, че е работил при работодателя [фирма], на длъжност „летец-пилот-командир“, като трудовото му правоотношение е прекратено, считано от 15.03.2019 година. С решение No 1003 от 03.06.2019 г. на Софийски градски съд, е открито производство по несъстоятелност на [фирма], вписано в Търговския регистър на 03.06.2019 г.

С Разпореждане No 4502-21-941/12.12.2019 г. на Директора на Фонд ГВРС е отказано изплащането на поисканото гарантирано вземане. В мотивите на разпореждането е налице позоваване на разпоредбата на чл. 25 от ЗГВРСНР, съгласно която гарантирани вземания по този закон се отпускат въз основа на заявление– декларация по образец, подадено от работника или служителя до ТП на НОИ по седалище на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението за обявяване в несъстоятелност или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава. От страна на административния орган е посочено, че решението, с което е обявено производството по несъстоятелност на [фирма] е вписано на 03.06.2019 г. в Търговския регистър, а заявлението-декларация за отпускане на гарантирано вземане е депозирана на 12.12.2019 г., извън нормативно определения в закона преклузивен срок. В тази връзка е постановено разпореждане с отказ за изплащане на гарантирано вземане по смисъла на ЗГВРСНР.

От правна страна.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, съдържа предписаните от закона реквизити, подадена е в предвидения 14- дневен срок и е насочена срещу акт,

подлежащ на съдебен контрол. С оглед на изложеното, жалбата е процесуално допустима, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Условията и редът за изплащане на гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя са регламентирани в Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя /ЗГВРСНР/ и Наредбата за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя. Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР и Заповед No 1016-40-723 от 16.06.2016 г. на Управителя на НОИ. Същото е в предвидената от закона форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и при правилното приложение на материално-правните норми. Съгласно разпоредбата на чл. 25 ЗГВРСНР Гарантираните вземания по този закон се отпускат въз основа на заявление-декларация по образец, подадена от работника или служителя до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информирание на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава. Т.е. законодателят в първата хипотеза е определил началния момент, в който започва да тече 3-месечния срок, от вписване на решението по чл. 6, който гласи правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на

съдебното решение за: 1. откриване на производство по несъстоятелност; 2. откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност; 3. откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството. Във втората хипотеза е визиран началния момент от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава.

От събраните в хода на административното производство доказателства се установява, че жалбоподателят е депозирал заявление– декларация на 12.12.2019 г., а решението от 03.06.2019 г. на СГС, с което е открито производство по несъстоятелност, е вписано в търговския регистър на 03.06.2019 г.

Наведените твърдения от страна на жалбоподателя, че следва да бъде уведомен от работодателя за датата на вписване на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност, съдът намира за неоснователно, доколкото е неприложима втората хипотеза чл.25 ЗГВРСНР. Последната е приложима при открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава, какъвто казус не е процесния. Ето защо в случая е без значение дали и кога работника е получил уведомление за откриване на производство по несъстоятелност. Той е следвало да упражни правото си в 3- месечния срок от оповестяването на решението чрез вписването му ТР когато става общодостъпно.

При тази правна рамка, заявлението от жалбоподателя подадено на 12.12.2019 г. се явява след изтичане на тримесечния преклузивен срок, считано от 03.06.2019 г. /датата на вписване на решението за обявяване производство по несъстоятелност на дружеството-работодател в ТР към Агенция по вписвания/.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореният административен акт е постановен в съответствие с приложимия закон– чл. 4, ал. 1 вр. чл. 6 от ЗГВРСНР. Пропускането на преклузивния срок за упражняване на

субективното материално право на гарантирано вземане води до погасяването му, поради което жалбата е неоснователна срещу така постановеното разпореждане на Директора на ФГВРС.

Съдът намира, че следва да присъди минималното възнаграждение за юрисконсултско такова, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. Й. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Разпореждане No 4506-40-402/27.12.2019 г. на Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към НОИ.

ОСЪЖДА П. С. Й. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] ДА ЗАПЛАТИ НА ТП на НОИ С. град сумата от 120 лв. разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: